

Sygn. akt *X K 878/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Karol Stryjski

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 roku sprawy **P. B.**, syna E. i U., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 kwietnia 2018 roku w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus, I badanie 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu Alkometr A 21.0 I badanie 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. ustalając, iż w okolicznościach nie budzących wątpliwości oskarżony P. B. dopuścił się popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k. i przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umarza na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w pkt. II zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 kwietnia 2018 roku do dnia 29 stycznia 2019 roku;

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł (tysiąca złotych);

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt *X K 878/18*

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2018 roku na plaży P. B. razem ze swoim kolegą w godzinach wieczornych do około północy spożywali alkohol w postaci wina. Następnie poszli do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) należącym do matki P. B., który P. B. użytkuje i położyli się spać. Następnego dnia wstali około godz. 7:00 i pojechali samochodem z zamiarem udania się do sklepu. Pojazdem kierował P. B..

/ Dowody: - wyjaśnienia P. B. k. 19

Na ul. (...) około godz. 7:50 zostali zatrzymani do kontroli drogowej przez patrol policji. Ponieważ od kierującego była wyczuwalna woń alkoholu, poddano go badaniu stanu trzeźwości za pomocą urządzenia przenośnego AlcoQuant 6020 (...), które posiadało ważne świadectwo wzorcowania. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 7:56 wykazało, że P. B. miał 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie powtórzono i o godz. 8:11 wynik był taki sam.

/ Dowody: - notatka urzędowa z dnia 8.04.2018r. k. 1;

- wyjaśnienia P. B. k. 19;

- zeznania D. D. k. 11-11v.;

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 6-6v.;

- świadectwo wzorcowania k. 7-7v.

W związku z powyższym kierującemu zatrzymano dokument prawa jazdy i dokonano zatrzymania P. B. i przewiezienia do KP II w G., gdzie ponownie został poddany badaniu trzeźwości urządzeniem Alkometr 2.0, które było sprawne. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 9:05 wykazało, że P. B. miał 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie powtórzono i o godz. 9:11 uzyskano wynik 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/ Dowody: - protokół zatrzymania P. B. k. 2-5;

- zeznania D. D. k. 11-11v.;

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 8-8v.;

- świadectwo wzorcowania k. 9-9v.

- notatka urzędowa z dnia 8.04.2018r. k. 1;

P. B. jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie średnie, jest studentem, utrzymuje się z alimentów od ojca oraz prac dorywczych. Osiąga dochód w wysokości 1200 złotych miesięcznie. Nie posiada majątku. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był karany.

/ Dowody: dane o karalności k. 25;

- dane z protokołu rozprawy k. 84

W postępowaniu przygotowawczym P. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Na rozprawie głównej wniósł o warunkowe umorzenie postępowania.

/ Dowody: wyjaśnienia P. B. k. 19

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień P. B. oraz dokumentacji przeprowadzonej kontroli drogowej, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku, jak i jego wina nie budzą wątpliwości.

Swoje ustalenia Sąd oparł przede wszystkim na zeznaniach świadka D. D., jak i wyjaśnieniach oskarżonego w tym zakresie, w którym dał im wiarę oraz na dowodach z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, świadectwa wzorcowania, danych o karalności, danych osobo poznawczych. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawiania, w formie przewidzianej przez prawo, a ich wiarygodność nie była w toku postępowania kwestionowana.

Przechodząc do omówienia osobowych źródeł dowodowych, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. D. - policjanta, który pełnił służbę tego dnia i dokonał czynności zatrzymania oskarżonego. Jego zeznania korespondowały z przedstawioną w sprawie dokumentacją. Ponadto jako osoba obca dla P. B. nie miał on podstaw, aby zeznawać nieprawdę lub nadmiernie obciążać oskarżonego.

Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego Sąd uznał za w zasadzie wiarygodne. Sąd uznał, że P. B. szczerze przyznał, iż poprzedniego dnia spożywał alkohol oraz że 8 kwietnia 2018 roku w godzinach porannych kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...). Okoliczność ta jest bezsporna, została udowodniona w sprawie. Wyjaśnienia oskarżonego miały logiczny charakter, były spójne wewnętrznie i spontaniczne, a także nie stały w sprzeczności z pozostałymi dowodami zebranych w sprawie.

Sąd wziął także pod uwagę notatkę urzędową dotyczącą przeprowadzonej względem oskarżonego P. B. kontroli drogowej. Potwierdza ona przy tym jedynie obiektywny fakt zaistnienia tej kontroli, zaś w pozostałym zakresie, nie stanowiła podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków) treścią notatek urzędowych. Na okoliczności w niej opisane zeznał świadek D. D..

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 kk odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 kk, zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, mając o godz. 9:11 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 kk, co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Mając jednak na uwadze właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia oskarżonego, Sąd rozważył zastosowanie wobec P. B. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Natomiast § 2 tego artykułu statuuje, że warunkowe umorzenie stosowane jest do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Stwierdzić należy, że w okolicznościach sprawy warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Przestępstwo przypisane oskarżonemu jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2, a okoliczności i warunki osobiste oskarżonego przemawiają za tym, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania nie popełni on w przyszłości czynu zabronionego.

W ocenie Sądu, zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się P. B., jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zaś wyjaśnień oskarżonego, przynajmniej do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego podejrzanemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi rodzaj i charakter naruszonego

dobra oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego należy uznać za incydentalne, o czym świadczy dotychczasowa niekaralność P. B.. Co więcej, oskarżony nie został zatrzymany w związku z nieprawidłową taktyką jazdy czy też spowodowaniem kolizji drogowej, a do rutynowej kontroli. Sąd miał na uwadze ponadto sytuację życiową P. B., który obecnie stara się o wyjazd do Danii, gdzie wymogiem jest niekaralność. Natomiast nienaganny tryb jego dotychczasowego życia uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Dlatego też Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego, uznając, że nie popełni on ponownie przestępstwa.

Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresu próby na okres 1 roku, uznając, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 67 § 3 k.k., umożliwiająca Sądowi orzeczenie wobec oskarżonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Środek ten zgodnie z treścią art. 67 § 3 k.k. można orzec do 2 lat. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie adekwatny do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka, tj. wyeliminuje oskarżonego spośród osób prowadzących pojazdy mechaniczne, zapewniając tym samym w okresie jego trwania bezpieczeństwo pozostałym uczestnikom ruchu. Długość tego zakazu, zdaniem Sądu, będzie też adekwatna do stopnia winy oskarżonego. Na mocy przepisu art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 kwietnia 2018 roku do dnia 29 stycznia 2019 roku.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 k.k. o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1000 złotych. Zdaniem Sądu kwota ta jest i tak kwotą dotkliwą dla oskarżonego z uwagi na jego obecną sytuację majątkową i stosunkowo niskie zarobki. Sąd zważył, że chociaż oskarżony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, to jeszcze studiuje, przez co trudno mu pogodzić pracę z nauką. Pomimo tego Sąd uznał, iż orzeczone świadczenie w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiejkolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa, a oskarżony musi liczyć się z poniesieniem pewnego dyskomfortu w związku z popełnionym przez niego występkiem, co w przyszłości wzmocni jego czujność na takie sytuacje. Natomiast w przypadku skazania oskarżonego, obligatoryjne byłoby nałożenie na oskarżonego obowiązku zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 złotych, co zdaniem Sądu byłoby nadmiernie obciążające dla niego i miałyby on trudności, żeby się z tego obowiązku wywiązać.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia P. B. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłaty zgodnie z obowiązującymi przepisami.

SSR Dorota Zabłudowska

(...)

1) (...)

2) (...)

3) (...)

G., dnia 15 lutego 2019 roku